

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Okresní soud v Českých Budějovicích**, se sídlem Lidická 98/20, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 10. 2014, č. j. 10 A 35/2014 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce – P. Č. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 10. 2014, č. j. 10 A 35/2014 – 36, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 3. 10. 2014, č. j. 10 A 35/2014 – 36, zastavil řízení o žalobě P. Č., kterou se tento žalobce domáhal vydání rozsudku, jímž by bylo určeno, že zadržení jeho návrhů na zahájení řízení pověřeným zástupcem předsedy soudu v lednu roku 2014 je nezákonným aktem orgánu státní správy Okresního soudu v Českých Budějovicích a že v důsledku vadného rozvrhu práce tohoto okresního soudu bylo zasaženo i do jeho veřejných subjektivních práv.

Krajský soud řízení o správní žalobě na ochranu před nezákonným zásahem zastavil, neboť žalobce nereagoval požadovaným způsobem na výzvu tohoto soudu k úhradě poplatku za podanou žalobu (2.000 Kč) po té, co byla předtím Nejvyšším správním soudem zamítnuta jeho kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o jeho

neosvobození od soudního poplatku za podanou žalobu. Vzhledem k tomu, že žalobce v reakci na tuto výzvu krajského soudu navíc výslovně i uvedl, že za podanou žalobu nezaplatí ani korunu, krajský soud řízení o podané žalobě zastavil z důvodu neuhrazení soudního poplatku.

Proti tomuto usnesení krajského soudu o zastavení řízení brojí žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě podáním, které je dle svého obsahu kasační stížností, jež se opírá o důvody podřaditelné pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti především uvádí celou řadu tvrzení bez bližší konkretizace, jimiž označuje úvahy krajského soudu za arogantní, lživé, nesoudné, imbecilní, absurdní, nepřijatelné, tristní, svévolné, šikanující, pitomé či stupidní, zesměšňující účastníka řízení a jeho konání. Nad rámec pouhého vyjádření nesouhlasu však vyjádřil i určitou argumentaci, níž namítal (i s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu), že čestné prohlášení bylo uznáno za věrohodné a dostatečné a že z jeho strany nejde o zneužití práva. Krajský soud si zejména nesprávně vyložil jeho tvrzení o výši příjmu přes 3 tisíce, které může znamenat nejen např. 3.500 Kč, ale také 15.000 Kč. Tento soud jen povšechně tvrdí, že z jeho čestného prohlášení není možno seznat doložený nedostatek prostředků. Není správné ani tvrzení krajského soudu o tom, že mu nic nebránilo vyplnit zaslaný tiskopis. Jeho podání nejsou pouhou prkotinou a krajský soud zamlčuje judikáty, které svědčí jeho tvrzení. Procesní řád také nestanoví, že krajský soud má zkoumat, zda žadatel neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem, nýbrž toliko to, zda není žaloba zjevně neúspěšná. Má proto za to, že je napadené rozhodnutí krajského soudu nezákonné a navrhuje, aby ho Nejvyšší správní soud zrušil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud především netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Za situace, kdy předmětem kasačního přezkumu je usnesení, jímž bylo zastaveno řízení pro nezaplacení soudního poplatku, znamenalo by trvání na splnění těchto podmínek řízení jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud předesílá, že předmětem tohoto řízení je posouzení zákonnosti usnesení krajského soudu o zastavení řízení dle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), z důvodu neuhrazení soudního poplatku za žalobu stěžovatele. To znamená, že se při posuzování zákonnosti tohoto soudního rozhodnutí zabývá - v mezích stížnostních důvodů - pouze tím, zda byly či nebyly naplněny zákonné podmínky pro tento postup krajského soudu (zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku).

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplývá, že stěžovatel spolu se svou žalobou ze dne 21. 3. 2014 neuhradil soudní poplatek, který podle sazebníku soudních poplatků [položka č. 18 bod 2 písm. d) přílohy zákona o soudních poplatcích] činil částku 2.000 Kč.

Krajský soud proto svým usnesením z téhož dne (21. 3. 2014, č. j. 10 A 35/2014 - 2), vyzval stěžovatele k úhradě tohoto soudního poplatku a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu 7 dnů od doručení usnesení. Stěžovatel na tuto výzvu reagoval tak, že požádal krajský soud o přiznání osvobození od soudních poplatků. Vyslovenému požadavku stěžovatele krajský soud nevyhověl a usnesením ze dne 22. 4. 2014, č. j. 10 A 35/2014 - 11, žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítl. Navazujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 76/2014 - 10, byla kasační stížnost stěžovatele proti uvedenému usnesení krajského soudu rovněž zamítnuta. Krajský soud proto opětovně vyzval stěžovatele (usnesením ze dne 15. 9. 2014, č. j. 10 A 35/2014 - 29), k úhradě soudního poplatku za správní žalobu. Dne 29. 9. 2014 stěžovatel oznámil přípisem krajskému soudu, že za podanou žalobu nezaplatí ani korunu. Usnesením ze dne 3. 10. 2014, č. j. 10 A 35/2014 - 36, pak krajský soud následně řízení o žalobě stěžovatele zastavil, protože soudní poplatek nebyl zaplacen. Právě toto rozhodnutí o zastavení řízení je nyní posuzováno Nejvyšším správním soudem.

Podle ust. § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Z již uvedeného obsahu soudního spisu a z předcházejícího průběhu soudního řízení jednoznačně vyplývá, že stěžovatel neuhradil soudní poplatek za správní žalobu spolu s jejím podáním. Neuhradil jej ani k opětovné výzvě krajského soudu (usnesení ze dne 15. 9. 2014, č. j. 10 A 35/2014 - 29) po té, co již byla zamítnuta kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o zamítnutí žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 76/2014 - 10). Naopak z následného podání stěžovatele ze dne 29. 9. 2014, č. j. 10 A 35/2014 - 33 jednoznačně vyplývá záměr stěžovatele soudní poplatek za žalobu nezaplatit. Vzhledem k tomu, že stěžovatel k výzvě krajského soudu ze dne 15. 9. 2014 nevyhověl, dospěl Nejvyšší správní soud ke správnému závěru, že v projednávané věci byly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o žalobě stěžovatele ze dne 21. 3. 2014. Kasační stížnost proti usnesení krajského soudu ze dne 3. 10. 2014, č. j. 10 A 35/2014 - 36, proto není opodstatněná.

Aby se Nejvyšší správní soud mohl stěžovatelem předestřenými a těžko uchopitelnými stížnostními body věcně zabývat, musely by směřovat výlučně do nyní napadeného usnesení krajského soudu, resp. do důvodů, na kterých bylo napadené rozhodnutí krajského soudu vybudováno. Tak tomu ale v případě nyní projednávané kasační stížnosti není. Stěžovatelovy konkrétní výhrady vůči úvahám krajského soudu totiž nekorrespondují s úvahami, které vedly krajský soud k vydání přezkoumávaného usnesení. Naopak, evidentně směřují vůči předcházejícímu usnesení krajského soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 10 A 35/2014 - 11, kterým krajský soud zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků. Právě v tomto usnesení krajský soud posuzoval žádost stěžovatele a jeho majetkové poměry a výlučně zde vyslovil úvahu o pohnutkách, které jej vedly k zahájení soudního sporu v posuzované věci. V nyní přezkoumávaném usnesení

krajského soudu tyto úvahy absentují. Krajský soud však nyní již neposuzoval žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků, ale pouze zkoumal, zda byly, či nebyly splněny podmínky řízení o žalobě stěžovatele, tj. zda byl či nebyl uhrazen soudní poplatek. Jelikož předestřené námitky stěžovatele nesměřují proti nyní napadenému rozhodnutí krajského soudu, Nejvyšší správní soud se jimi věcně nezabýval.

K námitkám týkajících se zejm. otázky, zda stěžovatel čestným prohlášením skutečně a dostatečně doložil své osobní, majetkové a výdělkové poměry, zda byl krajským soudem uveden v omyl, či že soud pochybil, pokud dovozoval, že stěžovateli nic nebránilo požadovaný tiskopis vyplnit, že jsou nesprávné závěry krajského soudu o pohnutkách stěžovatele k vedení předmětného sporu, apod., popřípadě k námitkám majícím podobu invektiv na adresu krajského soudu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o námitky nepřípustné podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. a proto se jimi blíže věcně nezaobíral.

K dalším tvrzením stěžovatele uplatněným v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde jednak o nekonkrétní tvrzení, z nichž nebylo možno identifikovat projednatelné námitky, jednak o pouhá vyjádření stěžovatelových názorů na činnost krajského soudu, které nemají pro posouzení věci žádný význam.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu